

DONES DE RÀDIO

De Cristina Clemente
Direcció Sergi Belbel

Una producció de
Bitò

Amb la col·laboració de:
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

L'autora n'ha dit...

CRISTINA CLEMENTE

La meva filla juga a bàsquet i el curs passat vaig començar a xerrar amb una altra mare de l'equip. Les dues nenes, la seva i la meva, no tenien gaire destresa jugant i sovint rèiem juntes de la situació. Un dia, aquesta dona va aparèixer al partit amb els cabells tallats molt molt curts. Em vaig quedar parada. Aleshores, em va explicar que feia un any que estava en tractament per un càncer de pit. Per tant, quan jo la vaig conèixer, ja estava anant cada setmana a sessions de quimioteràpia i fins i tot va ser sotmesa a una operació. Li vaig preguntar com és que no me n'havia dit res durant tot aquest temps i aleshores em va dir: Vaig pensar de dir-t'ho, però crec que si t'ho hagués dit, no hauríem rigut tant. I tenia raó, moltes de les bromes que fèiem, jo no les hauria fet, hauria anat més en compte i cada dissabte li hauria preguntat per com ho portava. Probablement aquest tema hauria monopolitzat una bona part de les nostres converses. La meva mirada cap a ella, estic segura que no hauria estat d'igual a igual.

A partir d'aquesta anècdota, vaig decidir que volia escriure alguna cosa sobre el càncer de pit. Una malaltia que pateixen principalment les dones i que sovint pot acabar en una mastectomia. O dues. I inclús amb ooforectomia (extirpació d'un o dos ovaris).

Si el càncer ja és una malaltia que estigmatitza, el càncer de mama encara estigmatitza més. En una societat on la dona rep una pressió estètica impressionant, què pot significar una malaltia que et deixa sense un pit? Què significa el pit en una dona a la societat en la que vivim? El pit, l'eina d'al·letament dels fills, en una societat que ens diu constantment que el millor que podem fer les dones és ser mares.

Em vaig posar en contacte amb vuit dones que han patit un càncer de pit. Aquestes dones s'han conegut entre elles a través d'una associació. Són totes de condició socio-econòmica molt diferent, d'edats diferents i l'única cosa que tenen en comú és la malaltia. Quan vaig fer aquesta trobada amb aquestes vuit dones, alguna cosa em va atrapar molt: la relació entre elles, com parlaven de la malaltia, com compartien un món que per mi era tabú, que em generava certa por i fins i tot alguns prejudicis. Crec que posar això damunt d'un escenari és necessari i pot ser bell també. Perquè en la foscor, també hi pot haver bellesa. I sentit de l'humor. A la primera conversa que vaig mantenir amb elles durant més de quatre hores, van sorgir moments d'emocionar-se i plorar, moments que parlaven de la por, moments plens d'esperança, de complicitat entre elles i també moments que reien a cor què vols. La meva primera premissa era escriure una història sobre l'amistat entre aquestes dones que pateixen càncer. Però elles ho tenen clar: No, l'amistat que va sorgir no compensa la malaltia. I estàs en un moment on és molt difícil que aparegui una amistat, un amor, estàs tancada en tu mateixa, en sobreviure, la mirada no està posada al món extern. Volia evitar la idea que el càncer pot portar coses bones, perquè el càncer no compensa res. Però sí que parlant amb elles, em vaig adonar, que un cop el tractament ha acabat, després de les operacions (si són necessàries) apareix una nova fase, molt desconeguda per tothom. És un moment on tot el seu entorn les felicita perquè tot ha passat, però elles sentien que no era el final. Era el començament d'una nova vida. L'huracà ja havia passat i ja no patien per la seva vida. Però miraven al seu voltant i veien com aquest huracà ho havia destruït tot. Les seqüeles eren grans: El seu concepte de la vida havia canviat, les seves prioritats, la por que tornés a aparèixer. Físicament tenien un altre cos, sexualment estaven perdudes i set de vuit s'havien separat de les seves parelles durant el procés. Quan tot ha passat, sí que pot aparèixer l'amistat. I voldria parlar de la sororitat entre aquestes dones, del vincle d'unió, de la xarxa de cooperació, del grau de comprensió que pots arribar a trobar amb algú que ha patit exactament el mateix que tu, encara que sigui una persona a anys llums de tu en tots els aspectes de la vida.

Moltes preguntes per respondre que em semblaven atractives per escriure un text sobre el tema: qui cuida les cuidadores? Com gestionen els homes emocionalment les situacions tan dramàtiques? Com són les relacions sexuals després de la mutilació d'una part del cos de la dona i si, a més a més, li han provocat una menopausa química? Com afecta econòmicament la malaltia a les dones i per tant a les famílies? Perquè se'n parla poc, però el càncer empobreix molt.

Per últim, vull agrair la generositat i la sinceritat de totes les dones que han compartit amb mi les seves vivències amb la malaltia.

Fitxa artística

Autoria: **CRISTINA CLEMENTE**

Direcció: **SERGI BELBEL**

Intèrprets: **ÀNGELS GONYALONS,**

SARA ESPÍGUL I SARA DIEGO

Escenografia: **MAX GLAENZEL**

Il·luminació: **KIKO PLANAS**

Disseny de so: **JORDI BONET I EFRÉN BELLOSTES**

Vestuari i caracterització: **NÚRIA LLUNELL**

Coordinació tècnica: **AP7 PROJECTES TÈCNICS**

Regidoria: **MONTSE ALACUART**

Ajudant de direcció: **ROC ESQUIUS**

Tècnic de llums: **CRISTINA RODRÍGUEZ**

Tècnic de so: **EFRÉN BELLOSTES**

Maquinària: **CARLES HERNÁNDEZ 'XARLI'**

Veus en off: **ANNA CARREÑO, JORDI**

BOIXADERAS, MARTA CODINA,

LAURA FITÉ, ANDRÉS HERRERA,

GEMMA MARTÍNEZ, MONTSE

RODRÍGUEZ, NÚRIA SANMARTÍ

Direcció de producció: **JOSEP DOMÈNECH**

Producció executiva: **MACARENA GARCÍA**

Una producció de: **BITÒ**

Amb el suport de: **DEPARTAMENT DE CULTURA**

DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Agraïments: **YOLANDA FUSTER MARTÍNEZ,**

AÏDA CERDANYA SEGURA, LOLI GUART

CAPARRÓS, MIREIA ROS LARA, ROSA ROMERO GARCÍA,

SÍLVIA LUQUE DELGADO, ÍNGRID ICRA I

SALICRÚ, PATRÍCIA MOYA MARTÍN

I LAURA IGLESIAS TRAFACH

Durada: 1h 30 min

Una producció de
Bitò

Amb la col·laboració de:
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura